

— Ίσως εἶνε ἀξιαγάπητος, ἀλλ' εἰς ἐμὲ τοῦτο δὲν ἀρέσει!

— Εἰς ἐμέ, τοῦναντίον ἀρέσει πολύ, ἐπέφερεν εἰς τοῦτο ἡ σύζυγος διὰ τοῦ αὐτοῦ ἡρέμου ὕφους.

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἔρχεται ἐδῶ τόσον συχνά!

— Ἐγὼ, τοῦναντίον τὸ ἐπιθυμῶ πολύ, καὶ δὲν βλέπω τὸν λόγον διατί νὰ μὴν ἔρχεται.

— Νομίζω, ὅτι ὡς οἰκοδοσότης, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφέρω τὴν θέλησίν μου!

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι σύζυγος καὶ πλειότερον σοῦ ἔχω δικαίωμα νὰ καλοῦμαι οἰκοδόσποινα.

— Ἀλλὰ θὰ κατορθώσω, ὥστε νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον ἐδῶ! ἐξοργισθεῖς, ἀνεφώνησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Τότε θὰ πηγαίνω ἐγὼ πρὸς αὐτόν, ἐξέφρασεν ἡ σύζυγος, οὐδὲ κατὰ κεραίαν μεταβαλοῦσα τὴν παραδειγματικὴν ἡρεμίαν της.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμεν!

— Θὰ τὸ ἰδῇτε! καὶ ἂν σκεφθῇτε νὰ φέρετε τίποτε σκάνδαλον, σὰς ἀφίνω καὶ φεύγω, ἰδοὺ τὸ πᾶν! Ἐνθυμηθῇτε, φίλτατε, προσέθετο αὕτη, ὅτι πολὺ πρὸ τοῦ γάμου μας ἀκόμη, ἀνέλαβον πλήρη ἐλευθερίαν νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω.

— Ναί, ἀλλὰ συγχρόνως, ὑπεσχέθητε ὅτι δὲν θὰ διαπραξήτε τι θίγον τὴν τιμὴν τοῦ ἰδικοῦ σας καὶ τοῦ ἰδικοῦ μου ὀνόματος.

— Πιστεύσατε λοιπὸν ὅτι γνωρίζω νὰ κρατῶ τὰς ὑποσχέσεις μου, μετ' ἐλαφρῶς ὑποκλίσεως ὑπέλαβεν ἡ Λιουδμήλα. Ἐκδηλοῦσα ἐναργῶς ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος περαιτέρω συνδιάλεξις τὴν δυσηρέσκει, καὶ κυρίως — ἦτο ὅλως ἀνωφελής.

Καὶ ὁ Πλάτων Βασιλείεβιτς ἐδέησε νὰ σιγήσῃ.

Ἀλλὴν τινὰ ἐσπέραν ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ κυνηγίου δὲν εὔρε τὴν Λιουδμήλαν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ κυρία;

— Ἐπῆγε νὰ κάμῃ περίπατον ἔφιππος.

— Μόνη;

— Ὁχι, εἶχε καὶ σύντροφον.

— Ἐνα, ἢ ἦτο καὶ κανεὶς ἄλλος;

— Ὁχι μόνον οἱ δύο τους.

— Σέλωσέ μου τὸ ἄλογο! γρήγορα, νὰ σὰς πάρῃ ὅλους ὁ διάβολος! ἀνέκραξεν ὁ Βελτίστσεφ, μὴ κρίνων ἀναγκαῖον νὰ μετριάσῃ ἐνώπιον τοῦ ὑπηρέτου τὴν ἑξαψὶν τῆς ζηλοτύπου ἀθυμίας του.

Μετὰ πέντε λεπτά, παρὰ τὸ περίπτερον, ἑτοιμος ὁ ἵππος ἔτυπεν ἤδη ἀνυπομόνως τὸ ἔδαφος διὰ τῆς ὀπλῆς του.

— Ποιὸν δρόμον ἐπῆραν; ἠρώτησεν ὁ Πλάτων θέτων τὸν πόδα εἰς τὸν ἀναβολέα.

— Τὸν δρόμον τῆς Βιάζμινοφκας.

«ὦ διάβολε! Εἰς τὴν ἑπαυλὶν του τάχα ἐπῆγε;» πλήρης μίσους διελογίσθη οὗτος καί, κεντήσας διὰ τῶν πτερνιστῆρων τὸν ἵππον, ὤρμησεν ὡς λυσσῶν πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταύτην.

Διατρέξας τρία περίπου στάδια, εἶδεν οὗτος δύο ἵππεις ἐπὶ τῆς παρὰ τὸ ἄλσος ὁδοῦ. Παρατηρήσας δὲ προσεκτικώτερον

ὁ Βελτίστσεφ ἀνεγνώρισε τὴν ἀμαζόνα μετὰ τοῦ ἵππου αὐτῆς.

Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκέντησεν αἰσχροὶ ὑποψία καὶ τὴν καρδίαν του κατέλαβεν οἰκτρὰ ἀθυμία. Συνεκράτησε τὸν ἵππον του καὶ παρετηρεῖ ἐπιμόνως, ἐπιθυμῶν καὶ φοβούμενος νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς τὴν σύζυγόν του ἢ εἰς τὸν Βιάζμινοφ κίνημά τι, δυνάμενον νὰ ἐξηγήσῃ αὐτῷ ὀφθαλμοφανῶς περὶ τῆς στενότητος τῶν σχέσεών των. Ἀνέμενε καὶ ὑπέθετεν ὅτι αὕτη θὰ τῷ ἐδίκε τὴν χεῖρα, ἴσως, ἐκεῖνος, ἐκ τοῦ ἵππου θὰ περιέβαλλε τὴν ὀσφὺν αὐτῆς καὶ θὰ ἔσυρε πρὸς τὸν ὦμόν του τὴν κεφαλὴν της. Ἀλλὰ μᾶτην κατεσκόπευεν ὁ Πλάτων οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη, καὶ οἱ ἵππεις, προφαίως, φαιδρῶς συνδιαλεγόμενοι, διηυθύνοντο βαδὴν πρὸς τὴν Βιάζμινοφκαν.

Ὁ Βελτίστσεφ ὤρμησε τροχάδην κατόπιν αὐτῶν, μετ' οὐ πολὺ δέ, ὁ ποδοβολητὸς τοῦ ἀφρίζοντος ἵππου του ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ στραφῶσι.

— Σὺ εἶσαι, Πλάτων; μετὰ τίνος ἐκπλήξεως δυσaréστου, ἐφώνησεν ἡ Λιουδμήλα, ὅταν οὗτος ἐπλησίασεν ἐγγύτερον.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι! ἀσθμαίνων ὀλίγον ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ δρόμου, ἀπεκρίθη ἄρκετὰ ἀποτόμως ὁ Βελτίστσεφ.

Ἡ Λιουδμήλα συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, ἀλλ' ὁ συνοδεύων αὐτὴν οὐδὲν παρετήρησεν.

— Τί ἔχεις; εἶσαι τόσον ὠχρὸς! Ἀναμφιβόλως θὰ ἦσο ἀσθενής! ἀπαθῶς, καίτοι διὰ τίνος μερίμνης, ἀπετάθη αὕτη πρὸς τὸν σύζυγον.

— Ὁχι... δὲν ἔχω τίποτε... εἶμαι πολὺ καλά... θέλω περίπατον, διακεκομμένως ἐτραύλισεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἀ, περίπατον; Ἀἱ, τότε νὰ μὴ σὲ ἐμποδίζωμεν λοιπὸν! ἐμεῖδιάσεν αὕτη καὶ παρεμέρισε τὸν ἵππον της, ὥσπερ δίδουσα δρόμον εἰς τὸν σύζυγόν της.

Ὁ Βελτίστσεφ εἰσῆγε καὶ ἵστατο χωρὶς νὰ κινηθῇ τῆς θέσεώς του θεωρῶν τὴν σύζυγον καὶ τὸν Βιάζμινοφ διὰ βλέμματος, ὅπερ ἐπρόδιδεν ὅτι ἡσθάνετο ἀπασαν τὴν ἀμηχανίαν τῆς θέσεως, εἰς ἣν διετέλει, ἀγνοῶν τί ν' ἀποφασίσῃ καὶ πῶς νὰ ἐνεργήσῃ.

— Ὁχι, φίλε μου, ἐγὼ τὸ βλέπω εἰς τὸ πρόσωπόν σου ὅτι εἶσαι ἄρρωστος! Πήγαινε εἰς τὸ σπῖτι! Κ' ἐγὼ θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα! εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα, διὰ τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου καὶ ὀριστικοῦ τόνου, ὅστις δὲν ἐπιτρέπει παρakoῆν ἢ ἀντίρρησην.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐτέθη ἐν ἀμηχανίᾳ, ἀνήγειρε τὸ ἐλαφρὸν πιλίκιον του, ἔστρεψε τὸν ἵππον του καὶ κατησχυμένος ἐπανεκάμψεν εἰς τὰ ἴδια.

Ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἐμαίνετο ἀνίσχυρος καταιγίς.

— Ὡς βλέπω... φέρεσθε πρὸς αὐτὸν ἄνευ φιλοφρονήσεων! διαβολικῶς μειδιῶν παρετήρησεν ὁ Βιάζμινοφ, ὅταν ὁ δυστυχὴς σύζυγος ἀπεμακρύνθη εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν.

— Πολὺ ὀλίγον μὲ μέλει! ἀνασπῶσα τοὺς ὦμους φαιδρῶς ἐγέλασεν ἡ Λιουδμήλα καὶ κεντήσασα τὸν ἵππον της ὤρ-

μησε πρὸς τὴν ἐναντίαν τοῦ συζύγου της διεύθυνσιν.

Ὁ κομψὸς θαλαμηπόλος μόλις ἐπρόφθανε τὴν εὐτολμον ἀμαζόνα του.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα ἡ Λιουδμήλα ἀνεχώρησε καὶ αὐθις ἔφιππος, ἀλλ' ἄνευ τοῦ Βιάζμινοφ ἤδη καὶ δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἐκδρομὴν ταύτην. Μετὰ θλίψεως ὁ Βελτίστσεφ ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν της ταύτης, καὶ ἐν τυραννικῇ ἀνυπομονησίᾳ βηματίζων εἰς ὅλους τοὺς θαλάμους τῆς οἰκίας, καὶ καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἐρχόμενος πρὸς ἅπαντα σχεδὸν τὰ παράθυρα, μᾶτην ἀνέμενε καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν τὴν ἐπάνοδον τῆς συζύγου του. Ἡ νύξ ἐπῆλθεν ἤδη, χωρὶς ἐκείνη νὰ φανῇ. Ἡτοιμάζετο ἤδη ν' ἀποστείλῃ ἀνθρώπους πρὸς ἀναζήτησίν της, ἀλλ' ἐπὶ μακρὸν ἐταλαντεύετο, ἀγνοῶν ἂν ἔπρεπε νὰ προβῇ εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, καὶ ὅμως ἡ ὥρα παρήρχετο, καὶ πόσαι-πόσαι σκέψεις ἐπῆρχοντο εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Πλάτωνος κατὰ τὰς βραδυνούσας ὥρας τῆς ἀνιαρᾶς ταύτης ἀπομονώσεως!

Ἐπὶ τέλους, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐπέστρεψεν ἡ Λιουδμήλα καὶ διὰ ταχέων βηματῶν εἰσῆλθεν εὐθέως πρὸς τὸν κοιτῶνά της.

Ὁ Βελτίστσεφ ἀκολουθῶν αὐτὴν ἤρξατο ἤδη καθ' ὁδὸν νὰ τῇ κάμνῃ παρατηρήσεις, ἀλλ' ἡ σύζυγος, μὴ ἀξιοῦσα αὐτὸν ἀπαντήσεως, διωλίσθησεν εἰσελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ αἰφνης ἐκλείδωσε τὴν θύραν σχεδὸν ὑπ' αὐτὴν ἤδη τὴν ρίνα τοῦ ἐκπλήκτου συζύγου της.

Οὗτος ἔκρουσε τὴν θύραν. Δὲν τῷ ἤνοιξαν. Ἐπανέλαβε τὸ κτύπημα πολλάκις καὶ ἐκάστοτε σφοδρότερον. Οὐδεμίᾳ ἀπάντησις. Προδήλως, ἡ Λιουδμήλα δὲν εἶχε σκοπὸν σήμερον νὰ ἀπαντήσῃ.

Ὁ Βελτίστσεφ, ἀνέμενε, ἀνέμενε καὶ ἐπὶ τέλους, μανιώδης μέχρις ὑψίστου βαθμοῦ, ἀλλ' ἀνίσχυρος ἀπέναντι τῆς χαλυβδίνης καὶ ἀκάμπτου συζύγου του ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ πρῶτον:

ΤΟ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Διήγημα

SABIE DE MONTEPIEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ΑΒ'

Ἡ μυστηριώδης ἐπιστολή.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεως τοῦ Νικόλα εἰς Θιλ-Σατέλ, ὁ ὑπηρέτης τῆς ἀγροικίας ἠνέφξε τὴν θύραν τοῦ μικροῦ σταύλου καὶ εὔρε τὸν ἀπαισίαν τὴν ὄψιν ἔχοντα γέρον-

τα κοιμώμενον, καθ' ὃ τοῦλάχιστον ἐφαίνετο.

— "Ε! καλὲ ἄνθρωπε, . . . εἶπεν αὐτῷ . . . πῶς εἶσαι σήμερα;

— Καλὰ . . . εἶπεν ὁ γέρων ἐγερθεὶς μετὰ κόπου.

— Θέλεις τίποτε;

— Θέλω νὰ ὁμιλήσω μετὰ τὴν νέαν ὁποῦ ὀνομάζεται Στεφάννα.

— Πότε;

— Τώρα ἀμέσως.

— Ἀδύνατον.

— Διὰ τί;

— Διότι κοιμᾶται.

— Ἐξύπνησέ τὴν . . . εἶναι ἀνάγκη.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του πεντόφραγκον καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν παῖδα, προσθέσας:

— Αὐτὸ εἶναι δικό σου· ἀλλὰ πῆγαίνε νὰ μοῦ φέρῃς τὴν Στεφάννα, ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

Ὁ παῖς ἀπῆλθε τρέχων, καὶ μετὰ τινα λεπτὰ ἐπανῆλθε λέγων:

— Ἡ δεσποινίδα Στεφάννα ἔρχεται . . . ἀλλὰ δὲν τῆς εἶπα ποῶς τὴν περιμένει . . .

Ὁ γέρων καθήσας ἐπὶ τοῦ παρὰ τὴν θύραν τοῦ σταύλου μικροῦ λιθίνου ἐδράνου, περιέμενε.

Μετὰ πέντε λεπτὰ, ἐφάνη ἡ Στεφάννα ἐρυθροῦς ἔχουσα ἔτι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τοῦ ὕπνου, καὶ ἀφοῦ παρετήρησε καλῶς εἶπεν ἐν ὀργῇ:

— Δὲν βλέπω κανένα . . . Μὲ ἐγέλασεν ἐκεῖνος ὁ κατεργάρας . . . Ὡς μοῦ τὸ πληρώσω.

— Ἐγὼ σὰς ἐζήτησα, δεσποινίδα, εἶπεν ὁ γέρων.

— Καὶ τί μὲ θέλετε;

— Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσω μετὰ τὴν κυρίαν σας.

— Καὶ τί θὰ τῆς εἰπῇτε;

— Μόνον εἰς ἐκείνην εἴμπορῶ νὰ τὸ εἰπῶ.

— Ὡς τῆς ζητήσητε ἐλεημοσύνην;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἐλεημοσύνης.

— Φοβοῦμαι ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐκοιμήθηκε καλὰ ἀπόψε καὶ δὲν θέλω νὰ ἔμβω εἰς τὸν κοιτῶνά της τόσον πρῶτ.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγκη, διότι θὰ τῆς ὁμιλήσω διὰ πρᾶγμα ὁποῦ τὴν ἐνδιαφέρει πολὺ.

— Ἐγὼ τῆς τὸ λέγω, ἀλλὰ δὲν εἰςέωρ' ἂν σὰς δεχθῇ.

— Ἐχετε ὀλίγον χαρτί καὶ ἓνα κονδύλι, διὰ νὰ τῆς γράψω δύο λέξεις;

— Εἶναι ὅ,τι χρειάζεται δι' αὐτὸ εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν.

— Ἀς πάμε λοιπὸν ἐκεῖ, ἀμέσως.

Ἡ Στεφάννα ἠκολούθησε τὸν γέροντα, ψιθυρίζουσα:

— Εἶναι πολὺ περίεργον . . . πολὺ περίεργον!

Ὁ παράδοξος γέρων, εἰσελθὼν εἰς τὴν αἰθουσαν, ἔλαβε τεμάχιον χάρτου καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ:

«Ένας ὁποῦ ἐγνώρισε τὸν Καλλιουέ, γνωρίζει μυστικόν, τὸ ὅποῖον ἀποβλέπει ὄχι μοναχὰ εἰς τὴν δεσποινίδα Ἰωάνναν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Μαγδαληνὴν Δεβεζαί

καὶ εἰς τὸν Λουκιανὸν Βιλλεδιού. Δι' αὐτὸ τὸ μυστικόν ἡ θυγατέρα τοῦ δασοφύλακα θὰ ἔδινεν ὅλην τὴν περιουσίαν. Αὐτὸς ὁποῦ τὸ γνωρίζει τὸ πούλει πολὺ ἐφθηνότερα. Εὐχαριστιέται εἰς ποσόν, ὅχι πολὺ σπουδαῖον. Ἀλλὰ ὁ καιρὸς βιάζει, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ δεχθῶν τώρα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἢ ποτέ. Περιμένει.»

Ἐκλείσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην διὰ καρφίδος καὶ τείνας αὐτὴν πρὸς τὴν νεανίδα, εἶπεν αὐτῇ ἐπιτακτικῶς:

— Πηγαίνετέ τὴν ἀμέσως.

Ἡ Στεφάννα ἔδραμεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας της.

— Τί θέλεις, κόρη μου; . . . εἶπεν αὐτῇ ἡ Ἰωάννα.

— Ἐχω μίαν ἐπιστολὴν διὰ σὰς. Μοῦ τὴν ἔδωκε αὐτός, ὁποῦ ἦλθε ἐχθὲς τὸ βράδυ μετὰ τὸν Νικόλα.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι;

— Ὁ χειρότερος ἀγριάνθρωπος, ὁποῦ ἔχω ἰδῆ εἰς τὴν ζωὴν μου. Σωστὸς ληστής. Ὁ Νικόλας τὸν ἀπάντησε εἰς τὸ δρόμο.

— Ποῦ εἶναι ἡ ἐπιστολή;

Ἡ Ἰωάννα λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀναγνοῦσα δις καὶ τρίς αὐτὴν, ὥσαντι ἤθελε νὰ ἐντυπωθῇ κάλλιον ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ της τὸ περιεχόμενον, εἶπεν:

— Εἶσαι βέβαιη, Στεφάννα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τρελλός;

— Δὲν πιστεύω. Εἶναι ἀσχημομούρης, ἀλλὰ δὲν φαίνεται τρελλός.

— Μὴν ἦναι φόβος νὰ τὸν δεχθῇ κανεὶς;

— Ἀ! ὅσο δι' αὐτὸ, ὄχι . . . μάλιστα ἂν ἦναι καὶ κανένας ἐδῶ κοντά.

— Ποῦ εἶναι ὁ Νικόλας;

Ἡ Στεφάννα, κύψασα ἀπὸ τοῦ εἰς τὸν κήπον βλέποντος παραθύρου, εἶδε τὸν πλανόδιον ἔμπορον παρατηροῦντα περιέργως ἀγαλματίον τι τῆς Ἀφροδίτης, ἐνθ' ὃ Σγουρὸς σείων τὴν οὐρὰν ἐφαίνετο βλέπων καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς αὐτῆς περιεργίας.

— Ἐδῶ εἶναι . . . εἶπεν ἡ Στεφάννα . . . Θέλετε νὰ τὸν φωνάξω;

— Ναί· εἰπέ τῷ νὰ ἔλθῃ ἐπάνω.

Ἡ Στεφάννα, κύψασα αὐτίς ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἐκάλεσε τὸν πλανόδιον ἔμπορον, ὃν μετὰ δύο λεπτὰ εἰσήγεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἰωάννας, λέγουσα αὐτῷ:

— Μικρὲ μου Νικόλα, ἡ δεσποινίδα σέ θέλει.

Ἡ Ἰωάννα εἶπεν εἰς τὸν Νικόλαν τί ἤθελε παρ' αὐτοῦ· εἶτα δοῦσα αὐτῷ πυροβόλον πλήρες, τὸν ἔκρυψεν ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ, εἰποῦσα:

— Ἄν σέ κράξω, τρέξε εἰς βοήθειάν μου.

Εἶτα, στραφεῖσα πρὸς τὴν Στεφάνναν, προσέθετο:

— Φέρε μου τὸν ἀγριάνθρωπον . . . καὶ μένε ἐδῶ, ἕως οὗ νὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ νὰ ἐξέλθῃς.

Ἡ Στεφάννα ἀπῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀγνώστου, ἡ δὲ Ἰωάννα μείνασα μόνη ἐσκέπτετο:

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι τρελλός . . . τί μυστικόν νὰ ἦναι ὁποῦ εἰ-

ξεύρει . . . Θεέ μου! χάνω τὸν νοῦν . . . ἀλλὰ βέβαια πρέπει νὰ ἦναι τρελλός.

ΛΓ'

Ἀγοραπωλησία

Ἡ Στεφάννα ἐπανελθοῦσα εἶπεν:

— Ἴδου ὁ ἄνθρωπος, δεσποινίδα.

Καὶ εἰσήγαγε τὸν γέροντα.

Ἡ Ἰωάννα, ἰδοῦσα αὐτόν, ἐφρικίασε καὶ ὥπισθοχώρησεν ἐν βῆμα.

— Δεσποινίδα, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, ἔχετε ἄδικον νὰ φοβάσθε . . . Δὲν σκοπεύω νὰ σὰς βλάψω . . . θέλω μάλιστα νὰ σὰς κάμω πολὺ καλόν.

— Δὲν φοβοῦμαι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, καὶ εἶμαι ἑτοιμὴ νὰ σὰς ἀκούσω.

Ὁ γέρων δειξας, τὴν Στεφάνναν, προσέθετο:

— Δὲν πρέπει νὰ ἀκούσῃ ἄλλος τὴν ὁμιλίαν μας.

— Ἡ κόρη αὐτῇ χαίρει ὅλην μου τὴν ἐμπιστοσύνην. Δὲν εἴμπορεῖ νὰ μείνῃ;

— Ὅχι.

— Διὰ τί;

— Διότι δὲν θέλω.

— Τότε καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σὰς ἀκούσω.

— Τότε θὰ χάσετε ἐσεῖς, καὶ ὄχι ἐγὼ. Καὶ ὁ γέρων ἐποίησε δύο ἢ τρία βήματα πρὸς τὴν θύραν, ὅπως ἀπέλθῃ.

— Μείνατε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα. Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν Στεφάνναν προσέθετο:

— Πῆγαίνε εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, κόρη μου.

Ἡ Στεφάννα ἐξῆλθε.

— Τώρα εἰμεθα μόνοι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ὁμιλήσατε.

— Δεσποινίδα . . . γνωρίζω πολλὰ πράγματα διὰ σὰς καὶ διὰ τοὺς δικούς σας, τὰ ὅποια ἐσεῖς δὲν γὰ γνωρίζετε . . . ἀλλὰ ἀφίσσάτε με νὰ ἐξηγηθῶ κατὰ τὸν τρόπον μου καὶ μὴ μὲ διακόπτετε . . .

— Ἀς ἦναι . . . ἐμπρός.

— Ἀγαπάτε τὸν ὑποκόμητα Λουκιανὸν Βιλλεδιού . . .

— Κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, γενομένη καταπόρφυρος.

— Σὰς ἐπαρακάλεσα νὰ μὴ μὲ διακόψετε . . . τὸν ἀγαπάτε . . . καὶ ἐφῆς τὸ βράδυ εἶπετε ὅτι ἐδίνετε ὅλην σας τὴν περιουσίαν διὰ νὰ μὴν γένουν οἱ γάμοι τοῦ μετὰ τὴν Μαγδαληνὴν Δεβεζαί.

— Πῶς τὸ εἰσεύρετε;

— Τί σὰς μέλει; φθάνει ποῦ τὸ ξεύρω.

— Αὐτὰ ὁποῦ λέγετε τὰ εἶπα ἐμπρός εἰς ἓνα μόνον πρόσωπον . . . Λοιπὸν αὐτῇ μὲ ἐπρόδωσε;

— Μὴν ὁμιλῇτε διὰ προδοσίαν, διότι προδοσία δὲν ὑπάρχει . . . ἀκουσα . . . ἤλθαν εἰς τὰ αὐτιά μου λόγοι, ὁποῦ δὲν ἦταν δι' αὐτὰ προωρισμένοι . . . αὐτὸ εἶναι.

Ἡ δεσποινὴς Καλλιουέ ἔλαβεν ἀμέσως ὀριστικὴν ἀπόφασιν, καὶ εἶπεν:

— Ὅ,τι εἶπον χθές, τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ σήμερον.

— Τί δίνετε λοιπὸν διὰ νὰ μὴ γένουν αὐτοὶ οἱ γάμοι;

— 'Ολόκληρον περιουσίαν.
— Δὲν ζητᾶω τόσα.
— Τί θέλετε;
— Δέκα χιλιάδες φράγκα, διὰ νὰ σὰς φανερώσω μυστικόν, τὸ ὅποιον κατασταίνει αὐτὸν τὸν γάμον ἀδύνατον.

— Δέκα χιλιάδες φράγκα;
— Ναί.

— 'Εδῶ εἶναι! ἀνέκραξεν ἡ 'Ιωάννα, δραμοῦσα πρὸς μικρόν τι γραφεῖον ἐκ ροδοζύλου, οὗτινος ἠνέφεξε συρτάριον πληρὲς χρυσοῦ καὶ χαρτονομισμάτων.

Τοῦ γέροντος οἱ ὀφθαλμοί, ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐκείνῃ, ἐξήστραψαν ἐξ ἀπληστίας.

— 'Ιδοὺ τὸ μυστικόν, εἶπεν... ἡ καλὶτέρα τὰ μυστικά... διότι εἶναι δύο... θὰ σὰς τὰ εἰπῶ... ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς δώσω ταῖς ἀπόδειξεις παρὰ ἀφοῦ μοῦ μετρήσετε τὰ χρήματα.

— 'Ομιλήσατε, εἶπεν ἡ 'Ιωάννα ξηρῶς περιμένω.

— Τὸ πρῶτόν μου μυστικόν εἶναι — ἀκούσατε καλὰ: — 'Ο Λουκιανὸς Βιλλεδιου καὶ ἡ Μαγδαληνὴ Δεβεζαὶ εἶναι ἀδελφία.

— Τί λέγετε; ἐψέλλισεν ἡ 'Ιωάννα, ἀδελφία;

— Ναί... 'Ο ὑποκόμης 'Αρμάνδος Βιλλεδιου, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε ταῖς 20 Σεπτεμβρίου 1820, ὁ πατέρας τοῦ Λουκιανου, εἶναι καὶ πατέρας τῆς Μαγδαληνῆς Δεβεζαί.

— Πῶς εἶναι δυνατόν τοῦτο;

— Ἦτανε ἐραστής τῆς κόμησας Μαργαρίτας...

— Καὶ πῶς εἰμπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ;

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά... αὐτὴν τὴν ἀποδείξει γυρεύω νὰ σὰς πωλήσω.

— Ἐμπρός.

— Τὸ δεύτερόν μου μυστικόν εἶναι τοῦτο: Τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, ὁ ὑποκόμης 'Αρμάνδος Βιλλεδιου ἐδολοφονήθη ἀπὸ τὸν κόμητα Δεβεζαί... 'Ὡστε καὶ ἂν ἦταν δυνατόν νὰ παραδεχοῦμε πῶς ὁ κύριος Δεβεζαί εἶναι πατέρας τῆς Μαγδαληνῆς, πάλιν ὁ Λουκιανὸς Βιλλεδιου δὲν ἤμπορεῖ νὰ πάρῃ γυναικα τὴν θυγατέρα ἐκείνου ὅπου ἐδολοφόνησε τὸν πατέρα του.

Ἡ 'Ιωάννα, καίπερ ταραχθεῖσα ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης ἐκμυστηρεύσεως, ἀνέλαβεν ἀμέσως τὴν ψυχραιμίαν της καὶ εἶπε:

— Πάντες γνωρίζουν ὅτι ὁ κύριος Βιλλεδιου ἐπνίγη εἰς τὸν Λεῖγγρα.

— Καὶ ὅλοι εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀπάτην. Ἐπειτα, εἶναι γνωστὸν πῶς δὲν εὐρέθηκε τὸ πτώμα του.

— Καὶ ἔχετε τὰς ἀποδείξεις αὐτῆς τῆς δολοφονίας καὶ αὐτῆς τῆς;

— Ναί... καὶ αὐταῖς ταῖς ἀποδείξεσιν σὰς πωλῶ διὰ δέκα χιλιάδας φράγκα... δέχεσθε;

— Δέχομαι, εἶπεν ἡ 'Ιωάννα, μετὰ τινος δισταγμοῦ.

— Δώσατέ μου τὰ χρήματα.

— Δόσατέ μοι τὰς ἀποδείξεις.

Ὁ γέρον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κάλπου του

ρουπαρόν τι χαρτοφυλάκιον καὶ δύο κλειδας ἐσκωριασμένας.

Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου δέσμην ἐπιστολῶν, ἃς ἔθετο μετὰ τῶν κλειδῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ 'Ιωάννα, λαβοῦσα ἐκ τοῦ γραφείου τῆς δεκακισχίλια φράγκα εἰς χαρτονομίσματα, ἔθετο αὐτὰ παρὰ τὰς ἐπιστολάς.

— Προτιμῶ τὸ χρυσάφι, εἶπεν ὁ γέρον.

Ἡ 'Ιωάννα ἐμέτρησε πεντακόσια εἰκοσάφραγκα καὶ ἔθετο αὐτὰ παρὰ τὰ χαρτονομίσματα. Εἶτα εἶπεν:

— 'Ιδοὺ ὁ πληρωμή... 'Ομιλήσατε τώρα.

— Θὰ ὁμιλήσω... ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ πῶς αὐταῖς ἡ ἀπόδειξεις, ὅπου ἀγοράσετε, εὐρίσκονται εἰς τὰ χέρια μου.

— Καὶ πρὸς τί;

— Εἶναι ἀνάγκη... Ἐπειτα δὲν θὰ πολυλογήσω. Ἡ κόμησσα Μαργαρίτα Δεβεζαί εἶχεν ἐραστήν, τὸν ὁποῖον ἐδέχετο καθὲς νύκτα σχεδὸν εἰς τὸν πύργον.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Γ. Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Α Ν Α Ε Ι Α:

Διήγημα

Α'

Συννηντήθησαν, τὸ πρῶτον ἤδη μετὰ μακρόν χωρισμόν, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἔξωθεν τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Πατσιφᾶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐκείνη ἐξήρχετο, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἠτοιμάζετο νὰ εἰέλθῃ.

Εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα ἀνεγνωρίσθησαν. Ὁ νέος ἐφάνη εὐθὺς διατεθειμένος νὰ χαιρετίσῃ τὴν παλαιάν του ἐρωμένην. Ἀλλ' ἐκείνη ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασεν... Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμῃ. Ἦτο ἤδη ὑπανδρευμένη μετ' ἄλλου... Καὶ ἔν μειδιάμα μόνον πρὸς τὸν παλαιὸν ἐραστήν, θὰ ἦτο ἀπιστία πρὸς τὸν σύζυγον.

Ἐν τῇ στιγμιαίᾳ ταύτῃ σκέψει τὴν κατέλαβεν ὁ χαιρετισμὸς τοῦ Παύλου... Καὶ ἦτο τὸσόν ὥρατος ὁ χαιρετισμὸς του, τὸσον γλυκὺ τὸ μειδιάμα του, τὸσον χαρίεσσα ἡ ὑπόκλισις του!... Ἡ Ἀμαλία ἐταράχθη, ἐδίστασεν, ἐκλονίσθη... Ἀ, βεβαίως θὰ ὑπελείπετο ὀλίγος ἔρος εἰς τὰ βᾶθρα τῆς καρδίας της διὰ τὸν Παῦλον. Τὸ πάθος της δὲν εἶχε σθεσθῇ ἐξ ὀλοκλήρου· ἐκ τοῦ μικροῦ δ' ἐναπομένοντος σπινθῆρος...

Καὶ ὡς ἐξ αὐτομάτου τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Συνωμίλησαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀντιμέτωποι ἱστάμενοι ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἐν ᾧ τοὺς διηγώνοντο οἱ διαβάται, συνωμίλησαν ὡς φίλοι καλοὶ, χωρισθέντες καὶ ἐπαναβλεπόμενοι. Ἀντήλλαξαν ταχέως

τὰ περὶ ἀλλήλων νέα. Ἐκεῖνος τῇ εἶπεν ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων μὲ δῖπλωμα μηχανικοῦ. Ἐκείνη τῷ εἶπεν ὅτι ἐνυμφεύθη ἑνὶ καλῷ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπῆρε χωρὶς προῖκα, ἔτσι πτωχὴ καθὼς ἦταν, ἀπὸ ἔρωτα. Εἶνε γιαντρός, καλὴ, καὶ κατοικοῦν ἐκεῖ-κάτω κατὰ τοῦ Δεληγιάννη τὸ σπίτι, ὁδὸς Ζήνωνος ἀριθμὸς 75.

«Θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔλθω νὰ σ' ἐπισκεφθῶ» εἶπεν ὁ Παῦλος.

«Καὶ ἐγὼ θὰ χαρῶ πολὺ, ἂν μου κάμῃς αὐτὴν τὴν τιμὴν. Μπορεῖ νὰ φαντασθῇς πόσον χαίρω ποῦ σὲ ξαναβλέπω... Καὶ ὅταν ἔλπεις, ἐγὼ ποτὲ δὲν σ' ἀλησμόνησα. Ἡ καὶ μὲν ἡ μητέρα πάντα τὸνομά σου εἶχε στὸ στόμα της. Καὶ τότε δὲν θὰ φανῇς βέβαια ἔτσι σκληρὸς νά μ' ἀφήσῃς. Θάλθῃς στὸ σπίτι... δὲν θάλθῃς;

— Ὡ, βέβαια.

— Ναί... μὰ μὲν ὦρα ποῦ νὰ μὴν ἦνε ἐκεῖ ὁ ἄντρας μου... Θέλω κάτι νὰ σου πῶ... Ἐλα αὔριο τὸ βράδυ ἀπὸ τὰς ἑννῆς κ' ἐκεῖ... ὁδὸς Ζήνωνος...

Ἐδῶσε τὸν λόγον του καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Τοῦ Παύλου ἀνεπετρώθησαν αἱ ἐλπίδες ἐκ τοῦ τελευταίου της λόγου, τὸν ὁποῖον εὗρισκε πολὺ, μὰ πολὺ σκανδαλώδη. Νὰ ἦνε μόνη της;... Καὶ διατί ἄρά γε;... Μήπως τὸν ἡγάπα ἀκόμη;... Κακόμοιρε σύζυγε! Ποῖος νὰ ἦτο ἄρά γε αὐτὸς ὁ δυστυχής; Κρίμα νὰ μὴ τὴν ἐρωτήσῃ τὸνομά του!

Β'

Ὁδὸς Ζήνωνος, ἀριθμὸς 75. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶνε προσηλωμένος ἐπὶ μιᾶς οἰκίας μεγάλης μὲ τέσσαρα πατώματα. Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα κατοικοῦσι δύο νεόνυμφοι. Εἶνε ὁ ἱατρός Ἀνδρέας Συρίκος, ὁ ὁποῖος ἐνυμφεύθη πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν «ἐνακορίτσι φτωχὸ ἀπὸ ἔρωτα», καθὼς λέγουσιν αἱ γειτόνισσαι, μὴ φαινόμεναι πολὺ δυσμενεῖς πρὸς τὴν ἑνώσιν ταύτην.

«Γιατί τάχα ἡ καὶ μὲν ἡ Ἀμαλία; Κορίτσι μάλαμμα. Δὲν ἀξίζε τέτοια τύχη;

— Ἀκοὺς λέει! καὶ ποῦ θαῦρισκε τὴν καλλίτερη ὁ κύρ γιαντρός; Νὰ πάρῃ τάχατες παραδες; Ἀμ αὐτὸς δὲν ἔχει χρεῖα!»

Καὶ δὲν εἶχον ἄδικον. Ἡ Ἀμαλία ἦτο κόρη πολὺ ὥραία καὶ ἐφαίνετο πολὺ σεμνή. Ἀνῆκεν εἰς πτωχὴν λαϊκὴν οἰκογένειαν· ἀλλ' εἶχε κατορθώσει νὰ σπουδάσῃ εἰς τὸ Ἀρσάκειον, διὰ τῆς φυσικῆς της δ' εὐφυίας εἶχεν ἀποκτήσῃ τὴν ἑξίν τοῦ καλοῦ κόσμου, ἔν ἄερα μεγαλείου, πολὺ ἀνωτέρου τῆς θέσεώς της. Ἐπειτα ὁ νέος ἱατρός τὴν ἡγάπησεν· ἄνθρωπος δὲ ἀνεξάρτητος ὡς ἦτο καὶ ἀπότολμος, δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν νυμφεύθῃ. Εἶχε σχηματίσει τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἔζη μαζί της εὐτυχής. Ἦτο ὅπως τὴν ἠθέλην. Αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ πωληθῇ εἰς μίαν προῖκα. Ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν θὰ ὠνόμαζε σύζυγόν του, ἡθελε νὰ ὀφείλῃ τὴν εὐτυχίαν της εἰς αὐ-